

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce **1)** ze dne 1. 3. 2010 proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 30, a **2)** kasační stížnosti ze dne 18. 10. 2010 proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 79,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ans 13/2010 a pod sp. zn. 6 Ans 14/2010 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ans 13/2010.

II. Kasační stížnost z 18. 10. 2010 proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 79, **se zamítá**.

III. JUDr. David Kojzar, advokát, se sídlem Sokolovská 95, Praha 8, **se zprošťuje** zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

IV. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 30, **se ruší** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

V. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti z 18. 10. 2010.

VI. JUDr. Davidu Kojzarovi, advokátu, se sídlem Sokolovská 95, Praha 8, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč,

která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) domáhal, aby městský soud žalované uložil odstranit nečinnost ve věci jeho žádosti o poskytnutí informací (uvedení předpisů a nálezů Ústavního soudu měnících zákon o advokacii a otištění znění § 25a téhož zákona). Městský soud usnesením ad 1) řízení o žalobě zastavil, neboť stěžovatel ve stanovené lhůtě nezaplatil soudní poplatek za žalobu; stěžovatel usnesení ad 1) napadl kasační stížností podanou na poště dne 1. 3. 2010. Usnesením ad 2) pak městský soud zrušil ustanovení zástupce stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti ze dne 1. 3. 2010 a ustanovil zároveň stěžovateli jiného zástupce. Usnesení ad 2) napadl stěžovatel kasační stížností ze dne 18. 10. 2010 (předáno k poštovní přepravě dne 19. 10. 2010).

K výroku I.

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se obě řízení spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s. V obou řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jedná se o dvě usnesení téhož městského soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 6 Ca 77/2009. Městský soud nejprve rozhodl o zastavení žalobního řízení (usnesení ad 1/); toto usnesení stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 1. 3. 2010. V řízení o této kasační stížnosti byl stěžovateli ustanoven zástupce pro řízení, který byl usnesením městského soudu zastupování zproštěn a na jeho místo byl ustanoven zástupce jiný (usnesení ad 2/). Posléze uvedené usnesení stěžovatel napadl kasační stížností (z 18. 10. 2010).

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti důležité pro rozhodnutí:

Stěžovatel podal k městskému soudu žalobu dne 2. 3. 2009; po výzvě k odstranění vad podání (usnesení z 29. 6. 2009, č. j. 6 Ca 77/2009 - 5) soud dne 22. 9. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 13, stěžovateli zaslal k vyplnění formulář „Prohlášení o osobních, výdělkových a majetkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“. V soudním spise je poté založen přípis stěžovatele adresovaný obecně městskému soudu (nikoliv k jednotlivé spisové značce), v němž sděluje, že je příjemcem dávek v hmotné nouzi pro účely přiznání osvobození od soudních poplatků a tuto skutečnost dokládá kopiemi rozhodnutí Městského úřadu Polička. V reakci na přípis soudu č. j. 6 Ca 77/2009 - 13 stěžovatel dne 5. 10. 2009 uvedl, že o osvobození od soudních poplatků nežádal a ani nežádá, soudní poplatek dosud nezaplatil, neboť na jeho uhrazení nemá dostatečné prostředky; k podání připojil kolkovou známku v hodnotě 5 Kč.

Soud stěžovatele následně vyzval k doplacení zbytku soudního poplatku, tj. částky 995 Kč usnesením z 16. 11. 2009, č. j. 6 Ca 77/2009 - 21, a poučil jej o možnosti osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel soudu dne 1. 12. 2009 znovu sdělil, že o osvobození od soudních poplatků nežádá, avšak do konce roku nebude s to uhradit ze soudního poplatku více než 2 Kč (přiložil kolkové známky v uvedené výši). Soud tedy stěžovatele opětovně vyzval k doplacení soudního poplatku, tj. 993 Kč usnesením z 16. 12. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 26, a stanovil mu ke splnění povinnosti lhůtu 20 dnů. Dne 21. 1. 2010 stěžovatel soudu zaslal prohlášení o svých majetkových poměrech, v němž uvedl, že nemá žádné příjmy s výjimkou přiznaných dávek v hmotné nouzi. V hlavičce formuláře (vz. 060) přeškrtl slova „a o ustanovení zástupce". V závěru formuláře dopsal za předtištěnou větu „Prohlašuji, že údaje, které jsem uvedl(a), jsou pravdivé a že jsem nezamlčel(a) žádné okolnosti, které by mohly mít vliv na rozhodování soudu o osvobození od soudních poplatků" doplnil slova „*o které žádám*".

Městský soud dne 5. 2. 2010 usnesením ad 1) č. j. 6 Ca 77/2009 - 30, zastavil řízení o podané žalobě podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť stěžovatel ve stanovené lhůtě nezaplatil soudní poplatek v plné výši.

Proti usnesení ad 1) brojí stěžovatel kasační stížností předanou k poštovní přepravě 1. 3. 2010. Městský soud jej poté vyzval, aby uhradil soudní poplatek z podané kasační stížnosti ve výši 3000 Kč a poučil jej o následcích nezaplacení a o možnosti požádat o osvobození od soudních poplatků (usnesení z 5. 3. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 35). Téhož dne stěžovatele městský soud vyzval i k předložení plné moci udělené advokátu pro řízení o kasační stížnosti (usnesení č. j. 6 Ca 77/2009 - 37).

Stěžovatel v reakci na výzvy městskému soudu sdělil, že nebude hradit soudní poplatek za kasační stížnost, neboť Nejvyšší správní soud na jeho uhrazení v některých věcech netrvá, zároveň požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti (přípis ze dne 22. 3. 2010). Městský soud se stěžovatele dotázal, zda má jeho vyjádření v přípisu z 22. 3. 2010 chápat jako žádost o osvobození od soudního poplatku v řízení o kasační stížnosti a vyzval jej k předložení vyplněného formuláře prohlášení o osobních, výdělkových a majetkových poměrech (přípis ze 7. 4. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 46).

Usnesením z 18. 8. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 67, městský soud stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků (výrok I.) a ustanovil mu zástupcem pro řízení o kasační stížnosti z řad advokátů Mgr. Ing. Jana Součka, se sídlem v Českých Budějovicích (výrok II.). Ustanovený zástupce požádal dne 31. 8. 2010 o zproštění povinnosti zastupovat stěžovatele, neboť hrubým chováním stěžovatele vůči zástupci byla narušena důvěra mezi zástupcem a zastoupeným. Dne 20. 9. 2010 též stěžovatel požádal o zproštění zástupce povinnosti zastupovat jej a o ustanovení jiného zástupce, „*který dbá ustanovení zákona 317/09 Sb. a příslušné normy v ObZ, jenž nebude ve střetu zájmů jako člen profesní organizace ČAK*".

Městský soud usnesením ad 2), č. j. 6 Ca 77/2009 - 79, nejprve zprostil Mgr. Ing. Součka povinnosti zastupovat stěžovatele (výrok I.) a ustanovil stěžovateli jiného zástupce z řad advokátů, JUDr. Kojzara, se sídlem v Praze (výrok II.).

K výrokům II. a III.

Po rekapitulaci řízení před městským soudem přistoupil Nejvyšší správní soud nejprve k projednání kasační stížnosti z 18. 10. 2010 a v ní obsažené žádosti o ustanovení jiného zástupce pro řízení. Vyřešení otázky zastoupení stěžovatele advokátem je totiž rozhodující pro naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti z 1. 3. 2010, tedy pro možnost věcného projednání kasační stížnosti z 1. 3. 2010.

Městský soud usnesením ad 2), č. j. 6 Ca 77/2009 - 79, nejprve zprostil Mgr. Ing. Součka povinnosti zastupovat stěžovatele (výrok I.) a ustanovil stěžovateli jiného zástupce z řad advokátů, JUDr. Kojzara, se sídlem v Praze (výrok II.). Výrok II. soud odůvodnil tím, že u stěžovatele jsou splněny podmínky pro ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, ustanovil mu tedy jiného zástupce. Stěžovatel si usnesení převzal dne 14. 10. 2010, kdy též nabylo právní moci.

Stěžovatel napadl usnesení ad 2) kasační stížností z 18. 10. 2010 (k poštovní přepravě předána 19. 10. 2010) s tím, že vznáší výhrady proti odůvodnění výroku I. a domáhá se zrušení výroku II. Výroku I. vytýká, že soud vycházel pouze z vyjádření ustanoveného zástupce a nezohlednil podání stěžovatele z 20. 9. 2010. Proti výroku II. stěžovatel jednak uvádí, že žádný advokát jej nemůže zastupovat pro střet zájmů (žalovanou je v dané věci Česká advokátní komora). Jednak uvedl, že ustanovený zástupce sídlí v Praze, je tedy pro *„osobu žijící v hmotné nouzi z odlehlého regionu“* nedostupný. Stěžovatel též připomněl, že Nejvyšší správní soud netrvá na povinném zastoupení advokátem a zaplacení soudního poplatku; v postupu městského soudu tak stěžovatel shledává vykládání zákona ad absurdum a prodlužování řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná. Napadá-li však stěžovatel v kasační stížnosti důvody výroku I., nelze ji s ohledem na § 104 odst. 2 s. ř. s. shledat v tomto rozsahu přípustnou. Pokud směřuje proti výroku II. napadeného usnesení městského soudu ad 2) Nejvyšší správní soud ji posoudil jako žádost stěžovatele o zproštění ustanoveného zástupce povinnosti zastupování a vyhověl jí.

Nejprve je třeba zopakovat závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl ve své předchozí rozhodovací činnosti, týkající se povinného zastoupení zástupcem - advokátem v řízení o kasační stížnosti směřující proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem je obecně zastoupení advokátem (§ 105 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však vyjádřil názor, že *„v řízení o kasační stížnosti, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, které bylo důsledkem nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost, by opětovné trvání jak na podmínce uhrazení poplatku pro toto řízení, tak i na podmínce povinného zastoupení ve svém důsledku znamenalo jen další řetězení téhož problému, což by popíralo smysl samotného řízení, a zároveň by nesvědčilo ani zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení, která se obecně uplatňuje ve vztahu k výkonu celé veřejné správy.“* (rozsudek

Nejvyššího správního soudu z 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, dostupný na www.nssoud.cz). Tento závěr lze vztáhnout i na situaci v projednávané věci.

Je tedy třeba uzavřít, že v těchto procesně zcela specifických situacích (kasační stížnost proti usnesení o zastavení žalobního řízení pro nezaplacení soudního poplatku) není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a na zastoupení stěžovatele advokátem pro toto řízení. Městský soud tedy nemusel stěžovatele vyzývat k předložení plné moci udělené advokátu pro kasační řízení.

Nicméně (srov. též odůvodnění k výroku IV.) je zřejmé, že o stěžovatelem podané žádosti o ustanovení zástupce soud rozhodnout musel. Městský soud tedy nijak nepochybil, když posoudil stěžovatelovu žádost formulovanou pouze jako žádost o ustanovení zástupce, která je však neodmyslitelně z logiky § 35 odst. 8 s. ř. s. spjata s rozhodnutím o osvobození od soudních poplatků. Městský soud stěžovateli vyhověl a ustanovil mu zástupce z řad advokátů.

Z přípisů jak ustanoveného zástupce (Mgr. Ing. Součka), tak stěžovatele je zřejmé, že mezi zástupcem a zastoupeným nevzniklo pouto důvěry, jež je k řádnému výkonu zastoupení nezbytné. Městskému soudu pak nezbylo než ustanoveného zástupce zastupování zprostit. Zde je namístě odmítnout stěžovatelův návrh, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok II. usnesení č. j. 6 Ca 77/2009 - 67 (tj. ustanovení zástupce Mgr. Ing. Součka). Rozhodnutí o ustanovení zástupce je totiž svou povahou rozhodnutím procesním, které však může zrušit pouze Nejvyšší správní soud k podané kasační stížnosti, městský soud není oprávněn toto rozhodnutí zrušit. Jelikož se však jedná o rozhodnutí čistě procesního charakteru, které nevytváří překážku věci rozsouzené, městský soud může o téže otázce rozhodnout znovu, tedy zprostit zástupce povinnosti stěžovatele pro futuro zastupovat a případně ustanovit zástupce jiného. V tomto ohledu byl tedy postup městského soudu v usnesení ad 2) (zproštění ustanoveného zástupce zastupování a ustanovení jiného) zcela v souladu se zákonem.

Již bylo uvedeno, že zastoupení advokátem není pro řízení o kasační stížnosti v této specifické procesní situaci nezbytné, stěžovatel se ohradil proti skutečnosti, že ustanovený zástupce JUDr. Kojzar má sídlo v Praze, nadto tvrdí, že zástupce je ve střetu zájmů jakožto člen žalované. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl tak, že ustanoveného zástupce zprostil povinnosti stěžovatele v řízení o kasační stížnosti z 1. 3. 2010 zastupovat, přičemž nepovažoval za nezbytné rozhodnout o ustanovení jiného zástupce z řad advokátů či vrátit věc městskému soudu k tomuto rozhodnutí. Z vyjádření stěžovatele v nyní posuzované kasační stížnosti z 18. 10. 2010 je totiž zřejmé, že necítí důvěru k žádnému z advokátů, neboť je považuje za podjaté z důvodu jejich členství v České advokátní komoře.

K tomu lze jedině dodat, že všichni advokáti vykonávající advokacii v oboru českého práva musí být zapsáni v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou (§ 4 zákona o advokacii), požádal-li tedy stěžovatel o ustanovení zástupce z řad advokátů, těžko mu může být ustanoven zástupce, který bude advokátem a zároveň nebude zapsán v seznamu vedeném žalovanou, stěžovatelova žádost je tedy nesplnitelná.

K výroku IV.

Usnesením ad 1) č. j. 6 Ca 77/2009 - 30, městský soud zastavil řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku. Stěžovatel se v kasační stížnosti z 1. 3. 2010 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť se domnívá, že měl být ke své žádosti od soudního poplatku osvobozen; soud o jeho žádosti nerozhodl.

Usnesení stěžovatel přebral na poště dne 16. 2. 2010 a téhož dne nabylo právní moci. Kasační stížnost proti usnesení ad 1) stěžovatel podal k poštovní přepravě dne 1. 3. 2010. Domáhá se jí zrušení usnesení městského soudu ad 1) s tím, že upozorňuje, že požádal dne 21. 1. 2010 o osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel je toho názoru, že požádat o osvobození od soudních poplatků může kdykoliv v průběhu řízení.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Projednání kasační stížnosti nebrání ani nedostatek zastoupení stěžovatele ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. (viz odůvodnění výroku II.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, jež lze podřadit § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. - nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, jde tedy o důvod přípustný podle § 104 odst. 4 téhož zákona. Nejvyšší správní soud za této situace usnesení ad 1) městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Zákonodárce v zákoně o soudních poplatcích určil, že řízení před soudy je zásadně zpoplatněno. Poplatková povinnost pak stíhá v případě poplatků za řízení (§ 1 písm. a/ zákona o soudních poplatcích) toho z účastníků, jenž podává návrh na zahájení řízení (§ 2 cit. zákona). Zákon upravuje též „sankci“ za nezaplacení soudního poplatku: podle ust. § 9 odst. 1 *„nebyl-li poplatek za řízení [...] zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“* Zákon tedy jednoznačně stanoví jak povinnost soudní poplatek zaplatit, tak následky jejího nesplnění.

Existují však situace, v nichž soudní řízení soudnímu poplatku nepodléhá; děje se tak proto, aby nepřiměřeně tvrdé uplatňování poplatkové povinnosti nezpůsobilo ve svém důsledku překážku přístupu k soudu (tedy porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod). Institut osvobození od soudních poplatků je pak právě provedením bezpodmínečného ústavního imperativu čl. 36 Listiny. V soudním řádu správním je osvobození od soudních poplatků upraveno v § 36 odst. 3, podle něhož *„účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků.“* Soud je pak povinen žádost o osvobození od soudních poplatků posoudit a rozhodnout o ní dříve, než řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku zastaví. Pokud by totiž žádosti vyhověl, nebylo by již možné řízení z tohoto důvodu zastavit. Rozhodnutí o žádosti, kterou soud pominul, má tedy nepopiratelný vliv na další postup a rozhodnutí v této věci. Obdobný názor je ostatně vyjádřen též v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2008, č. j. 4 Ads 82/2008 - 27, dostupný na www.nssoud.cz.

Je tedy zřejmé, že jednou z podmínek přiznání osvobození od soudních poplatků je žádost účastníka řízení o takové osvobození. Ze shora podaného přehledu procesních úkonů v řízení před městským soudem je zřejmé, že stěžovatel v řízení nejprve odmítal soud požádat o osvobození od soudních poplatků (srov. jeho přípisy ze dne 5. 10. 2010 a 1. 12. 2010). Nicméně dne 21. 1. 2010 svůj názor změnil a o osvobození od soudních poplatků požádal, resp. zaslání části prohlášení o osobních, výdělkových a majetkových poměrech a zejména pak poznámku v závěru dokumentu *„[osvobození od soudních poplatků], o které žádám“*, je nutno podle jeho obsahu za takovou žádost považovat. O této žádosti však městský soud nerozhodl.

Postup městského soudu, který zastavil řízení o žalobě, aniž by rozhodl o žádosti o osvobození od soudních poplatků podané před vydáním usnesení o zastavení řízení nelze považovat za zákonný. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil usnesení městského soudu ad 1) č. j. 6 Ca 77/2009 - 30 a věc soudu vrátil k dalšímu řízení.

V dalším řízení městský soud posoudí podanou žádost o osvobození od soudních poplatků a v závislosti na výsledku jejího posouzení bude postupovat dále v žalobním řízení. Rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků ze dne 18. 8. 2010, č. j. 6 Ca 77/2009 - 67, nelze považovat za rozhodnutí o žádosti podané dne 21. 1. 2010, neboť se vztahuje k řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ad 1).

Na okraj pak Nejvyšší správní soud dodává, že postup stěžovatele, který ve věci zvolil (nejprve výslovně odmítal požádat o osvobození od soudních poplatků a platil soudní poplatky v částečné výši „dle svých možností“, aby se následně o osvobození rozhodl požádat), je poněkud nestandardní a může vyvolat pocit svévolného prodlužování řízení. Nicméně těmito okolnostmi nelze zhojit postup městského soudu, jak byl popsán výše.

K výroku V.

S ohledem na výrok IV. tohoto rozsudku se tedy věc vrací městskému soudu do stadia žalobního řízení, v němž bude třeba rozhodnout o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků ze dne 21. 1. 2010, jež je výslovně pouze žádostí o toto osvobození, nikoliv o ustanovení zástupce (viz č.l. 28). O pozdějších (ve stadiu po podání kasační stížnosti z 1. 3. 2010) žádostech o ustanovení zástupce není třeba rozhodovat. Městský soud v dalším řízení rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti z 1. 3. 2010 (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud však musel rozhodnout o nákladech kasační stížnosti z 18. 10. 2010, neboť toto řízení je skončeno a před městským soudem se v něm nebude pokračovat; Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. V řízení o této kasační stížnosti neměl stěžovatel ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Ve věci úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala a ani ze soudního spisu nevyplývá, že by jí v řízení vznikly nějaké náklady přesahující náklady její běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud jí tedy žádnou náhradu nákladů nepřiznal, ač by na ni jinak měla právo.

K výroku VI.

Nejvyšší správní soud určil odměnu JUDr. Kojzarovi, advokátu, jenž byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti z 1. 3. 2010. Výrokem III. tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud zástupce zprostil povinnosti stěžovatele zastupovat, proto mu přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že zástupce byl dne 27. 10. 2010 nahlédnout u městského soudu do soudního spisu. Nejvyšší správní soud mu podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky mimosmluvní odměna náleží za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Nejvyšší správní soud však s ohledem na specifické okolnosti projednávaného případu (velkou vzdálenost sídla zástupce od místa pobytu stěžovatele a jistou problematičnost v přístupu stěžovatele k advokátům) zástupci odměnu přiznal, ačkoliv se neuskutečnila první porada s klientem. Odměna je podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky ve spojení s ust. § 7 cit. vyhlášky stanovena ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Dohromady tedy přiznal částku 2400 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

s e n á t u